

Ukki eli isä
11.10.2008 kello 10

Hyvät ystävät

Tässä me nyt olemme.
Isän sairauksien tie on kuljettu loppuun.
Me jotka olette jaksaneet käydä katsomassa tiedämme
kuinka hän vähitellen hiipui ja väsyi pois.

Me kaikki voimme kuvitella mielessämme tämän
kehityksen suunnan.
Ukin ruumis tuli yhä raihnaisemmaksi ja
väsyneemmäksi. Vaikka tuli raihnaiseksi ja jäykäksi
silti Voimaa oli hyvin pitkään myös sekä oikeassa ja
vasemmassa kädessä. Vuosikymmenten hyvä
harjoittelu oli tuottanut tulosta.

Mutta Ruumis oli raihmainen ja halvauksen runtelema.
Mieli oli kuitenkin hyvin kirkas. Viimeisenä ajallisen
elämänsä päivänä hän tunsu meitä vuoteen vierellä
olleita. Ja kun aamulla siihen tulimme emme voineet
arvata että vain muutama tunti olisi aikaa. Lääkärikin
suunnitteli lääkityksen aloittamista jähkä kokeitten
tulokset olisivat tulleet...

Omat ajatukseni tässä hetkessä ovat hyvin samoja joita
veljet lukivat Raamatusta ja joita me olemme laulaneet
ja vielä tänään laulamme.

Mutta.
Minulla on ikävä. Minulla on kaipaus.
Tätä ei tarvitse painottaa enempää. Aikakausi on ohi
me olemme Masan ja Köpen kanssa ns täysorpoja.

Olen kiitollinen.
Olen kiitollinen isälle elämän lahjoista joita olen
häneltä saanut.
Erityisesti äidin poismenon jälkeen opin tuntemaan
myös isääni paremmin. Siihen astihan äiti oli hoitanut
ns sosiaaliset suhteet ja isä oli tyytyväisenä
seurannut.... ja etenkin Makkosen vuosien aikana isä
teki töitä.

Syksyn 1985 jälkeen myös isä avautui niin meihin
lapsiinsa päin kuin vaikkapa Rasilan kulttuurielämään
ja elämään eri järjestöissä sekä seurakunnassa.

Risti-ilmoituksessa oli ensimmäisenä sanana
maanviljelijä. Kyllä me toki pojat tiedämme että
aktiiviura loppui jo yli 20 vuotta sitten. Hän oli
maanviljelijä joka raivasi peltoa ja hoiti metsiä ja
yhdessä äidin kanssa kehittivät hyvän lypsykarjan,
yhden parhaista täällä eteläkarjalassa.

Isän aktiivinen työrupeama kesti noin 50 vuotta –
Ensin jo Pienellämaella, Sitten Makkosella isänsä
kanssa ja hyvin pian vanhimpana sisaruksista kun
Rauha lähti opiskelemaan ja töihin.

Toki siinä oli Talvisodan jälkeen varusmiespalvelus ja jatkosota. Tästä teemasta ehkä jotain lisää muistohetkessä..

Vastuuta hän sai ja joutui kantamaan aina siihen asti kun hän sai luovuttaa tilan Kyöstille.

Isä oli maanviljelijä ja niistä asioista loppuun asti kiinnostunut niin siksi valitsimme myös nämä Raamatunkohdat, virret ja soitot tähän kirkkohetkeen.

Ihmisen elämästä voi kertoa vertauskuvoin. Ja oikeastaan muutoin meistä onkin vaikeampaa kertoa.

Muistan tästä samasta paikasta Jussisetäni siunaustilaisuuden. Silloin puhuin elämästä tienä tai tien kulkemisesta. Koska Jussi setä oli on the road again. Hugosedän hautajaisissa Lepolassa puhuin rakentajasta koska hän oli silmissäni kätevä käsistään.

Nyt Te kaikki ymmärrätte näitten luontoon, maanviljelyyn ja sadonkorjuuseen liittyvien vertauskuvien sanoman.

Niitä ei tarvitse lähteä niin paljoa avaamaan. Äidit ja isät te voitte kertoa lapsillenne...

Pois kirkas suvi kulkee ja syksyyn kypsyy maa...
Kun sato on kypsä lähettää leikkaaja viikatteen
Maan muokkasimme veimme

Isän kohdalla oli todella tullut sadonkorjuun aika. Sato oli tullut täysin kypsäksi,

(Sitten takaisin risti-ilmoitukseen.)
Musta Saara on hengellinen laulu.

Kaikki me noin 50 vuotiaat ja vanhemmat olemme sen kuulleet. Sen virren yksi säkeistö oli myös risti-ilmoituksessa

Jos muistohetki menee suunnitellulla tavalla niin laulamme sen laulun kokonaan.

Isä lauloi sitä paljon viimeisenä vuotenaan. Ensin sitä hyräilimme mitä muistimme – sitten saimme sanat.

On hyvin luultavaa,
Että isä Ymmärsi myös yhtäläisyyden oman sairautensa ja Mustan Saaran kokeman elämäntilanteen kesken.

Kävimme katsomassa – säännöllisesi.
Silti kyllä hän useimmiten riutui yksin
sairasvuoteellaan ja --- yhä hiljaisemmin ja
hiljaisemmin.

Se toivo joka kannatteli Mustaa Saaraa, pientä neekeri
tyttöä kannatteli myös isäämme.

Mitä ihminen voisi ylipäättään isältään oppia? Entä minä omalta isältäni...?

Me kärsimättömät tämän ajan ihmiset

Voimme kaikki oppia Aarne Otto Moilaselta ainakin yhden asian.

Voimme oppia tyytyväisyyttä ja kärsivällisyyttä.

Kerran hän sanoi minulle ... ja uskon taas hänen ymmärtäneen vitsin,

jos joskus täältä vielä pääsen pois niin en tule enää takaisin.

Ne yli 1000 vuorokautta jotka hän vietti sairaalan sängyssä – olisivat voineet sisältää monia --- monia satoja katkeria ja syyllistäviä hetkiä. Isä olisi voinut moittia elämäänsä. Hän olisi voinut moittia meitä lapsiaan.

Niin hän ei tehnyt.

Niitä syyllistäviä hetkiä ei ollut. Oli tämä yksi tai joku muu mutta niistä ei ole sen enempää kerrottavaa. Olihan isäkin ihminen.

Hyvät sukulaiset ja ystävät

Myös me olemme saman lain alaisia kuin isäkin. Ja se laki on siinä, että Meidän elämällämme on alku ja on loppu tässä ajassa.

Mutta meidän -- mutta meidänkään aikamme ei ole meidän kädessämme. Me emme hallitse aikaa.

Äitimme lähti kuten nuorempi sisarensakin hyvin nopeasti. Äidin vanhempi sisar lähti isämme lailla hyvin hitaasti.

Meidän aikamme on Jumalan kädessä. Kaikella on tarkoituksensa ja kaikella on aikansa.

Niin suuri ei ole uskoni että jaksaisin uskoa sattumaan -- en yksittäisen ihmisen elämässä – en koko ihmiskunnan vaiheissa.

Vanha virsi taalainmaan karjamajoilta ei ole loppujen lopuksi sovituksena niin kovin vanha. Oskar Jakobson kuoli samana vuonna kuin Kyösti syntyi. Sävelmänä se menee kuitenkin vuosisatojen taakse, Taalaimaalle Ruotsiin – karjalaitumille.

Se kuvaa mielissämme kuvaa meitä edeltäneitä aikakausia – myös sitä aikaa jota meidän vanhempamme ovat myös vielä eläneet...

Minulle se kertoo karjatalouselämästä, lehmien paimentamisesta, jossa vielä itsekin olen saanut olla mukana, siksi liittyy myös isään

Mutta ennen kaikkea se kertoo sukupolvien
kestäneestä uskosta ja luottamuksesta...Raamatun
Jumalaan ja Kristityn toivosta, se kertoo siitä elämän
perustasta joka kestää myös tänään

Samasta asiasta myös Masa luki. Me emme sure niin
kuin ne joilla ei ole toivoa.

Tänään lausumme uskontunnustuksen. Uusi hyvä asia
hautajaisissa. Kristittyinä me ilmaisemme
uskontunnustuksessa sen missä on meidän toivomme
jälleen näkemisestä.

Se ei perustu sattumaan vaan siihen että on Raamatun
Jumala joka on totta tässä ajassa meidän elämässämme.

Tässä uskossa ja luottamuksessa me myös tänään
toimitamme isämme ja heidän lastensa ukin
Ja sinun
Veljesi tai sukulaisesi tai ystäväsi siunaamisen.

Kristillinen seurakunta
Nousemme tunnustamaan yhteisen kristillisen
uskomme ja siunaamme isän odottamaan
ylösnousemuksen aamua